

Arrest

nr. 312 994 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers G. en N. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 oktober 2022 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel

57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij in geval van terugkeer naar Georgië vervolgd zullen worden door verzoeksters familie die in Abchazië woont omdat zij gekant zijn tegen hun relatie.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

4.3. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de wijze waarop verzoekster haar illegale abortus beschreef niet geloofwaardig is. De Raad neemt immers niet aan dat een arts een illegale abortus – verzoekster stelde immers dat het in Georgië verboden is om op 15 weken van de zwangerschap een abortus uit te voeren (NPO, p. 10) – zou uitvoeren tegen de wil in van de patiënt zelf. Het uitvoeren van een illegale abortus tegen de wil van een zwangere vrouw stelt de arts immers bloot aan nog zwaardere stafrechtelijke vervolging die geenszins in verhouding staat tot het eventuele snelle geldgewin dat hiermee gepaard zou gaan. Het lichtvoetig betoog dat het niet aan haar is om zich in de plaats te stellen van de arts en uitleggen waarom hij bereid was om dergelijk risico te nemen, is weinig beduidend en neemt de ongeloofwaardigheid ervan niet weg. Gelet op het illegale karakter van deze operatie is het bovendien niet aannemelijk dat een arts zulke operatie zou uitvoeren in een polykliniek, een openbare plek waar men zomaar binnen of buiten kan. De bewering dat dit in de kelder plaatsvond in onhygiënische omstandigheden, is dermate stereotiep en doet geen afbreuk aan het risico om er betrappt te worden. Verder is het frappant dat verzoekster over de gegevens van de arts beschikt. Indien een arts zich immers schuldig zou gemaakt hebben aan dergelijke criminele feiten, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat zij haar identiteit zou trachten te verbergen om te vermijden dat het slachtoffer - in casu verzoekers - gerechtelijke stappen tegen haar zouden kunnen ondernemen. Het feit dat verzoekster van deze gedwongen abortus geen enkel bewijs had tegen de arts en het haar woord is tegen het woord van een

gerespecteerde en ervaren arts, wijzigt hier niets aan nu een lopend onderzoek naar dergelijke illegale feiten reeds een smet zou werpen op deze “gerespecteerde en ervaren” reputatie.

Verzoekster brengt overigens geen enkel begin van bewijs bij die haar zwangerschap in de eerste plaats bevestigen.

4.4. De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt verder ondermijnd door tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van verzoekers.

Zo legden ze tegenstrijdige verklaringen af over de eerste toevallige ontmoeting met verzoeksters moeder, en over het tijdsverloop tussen deze ontmoeting en het moment waarop verzoekster haar man vertelde dat haar moeder op de hoogte was van hun relatie. Zo vertelde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij op het moment van deze ontmoeting al ongeveer anderhalf jaar samen was met haar man, verzoeker, dat zij later die dag haar moeder inlichtte over hun relatie, en dat zij nog dezelfde dag aan verzoeker tijdens een telefonisch gesprek vertelde dat zij haar moeder had geïnformeerd over hun relatie (NPO N., p. 7-8). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat deze eerste toevallige ontmoeting met haar moeder plaatsvond 4 à 5 maanden nadat ze elkaar ontmoet hadden, en dat verzoekster hem pas twee weken erna vertelde dat zij met haar moeder over hun relatie had gesproken (NPO G., p. 7).

Verzoekers trachten deze tegenstrijdigheden te vergoelijken door te stellen dat er een verschil is tussen de kennismaking en de start van een relatie waarbij verzoeker benadrukt dat er aan de start van hun “echte” relatie een langer periode voorafging waar ze gewoon vrienden waren voor elkaar. Verzoekster heeft zich hierbij mogelijk vergist toen zij de ontmoeting met haar moeder situeerde anderhalf jaar nadat ze samen waren. De Raad stelt evenwel vast dat deze uitleg niet meer is dan een poging van verzoekers om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekster werd vooreerst duidelijk gevraagd ‘hoe lang ze al samen waren’ op het moment van die ontmoeting (NPO N., p. 7). Deze vraag doelt duidelijk naar de start van hun relatie en

is niet voor interpretatie vatbaar. Verder verklaarde verzoeker expliciet dat de ontmoeting met haar moeder 4-5 maanden plaatsvond “na de ontmoeting met N.” (NPO G., p. 7). Door louter na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zijn verklaringen aan te passen naar 4-5 maanden “na onze echte relatie” (NPO g., p. 18) en hierin te volharden in het verzoekschrift, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. Het gegeven dat verzoekschrift hier niet mee geconfronteerd werd, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er overigens op dat verzoekster de gelegenheid heeft om middels het verzoekschrift de nodige verduidelijking te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar in casu niet overtuigt.

Door in het verzoekschrift voorts te stellen dat “het kan zijn dat zij de verzoeker heeft ingelicht op dezelfde dag van de toevallige ontmoeting, maar het kan evengoed zijn dat het pas twee weken later was zoals verzoeker verklaarde” slagen zij er nog steeds niet in hier enige klaarheid in te bieden. Deze ontmoeting met verzoeksters moeder en de bekendmaking van hun relatie aan haar betreft, in tegenstelling tot wat ze in het verzoekschrift trachten voor te houden, geen alledaags feit. Gezien verzoekers het land net verlieten omdat verzoeksters moeder en haar familie tegen hun relatie gekant waren, mag redelijkerwijze worden verwacht dat ze eenduidige en gelijklopende verklaringen afleggen over het moment waarop verzoeker voor het eerst kennismakte met verzoeksters moeder én het moment waarop zij hem vertelde dat zij haar moeder had ingelicht over hun relatie. De vaststelling dat ze hier niet in slagen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Voorts legden verzoekers weinig consistente verklaringen af over de plaats waar zij hem had ingelicht over haar abortus. Toen verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd waar zij haar man, verzoeker, over de gedwongen abortus had ingelicht, stelde zij dat ze in een huis waren dat ze samen hadden gehuurd (NPO N., p. 11). Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dezelfde vraag werd gesteld aan verzoeker, beweerde hij zich niet exact te herinneren waar ze hadden afgesproken maar dat het ergens in een café was. Uiteindelijk gaf hij aan dat hij hier niet zeker van was (NPO G., p. 9). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster, gaf hij als uitleg dat hij niet zo goed wist waar het gebeurd was en dat zijn vrouw, verzoekster, misschien een beter geheugen had. Ook in het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij het zich niet goed kon herinneren en het dan ook geen tegenstrijdigheid betreft. Deze uitleg kan voormelde inconsistentie niet verschonen. Het is op zich immers niet aannemelijk dat verzoeker zich niet exact zou kunnen herinneren waar hij werd ingelicht over de gedwongen abortus. Gelet op het ernst en het belang van deze gebeurtenis, het betreft immers een abortus die tegen verzoeksters wil werd uitgevoerd, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich net wel zou kunnen herinneren waar hij was toen verzoekster hem hierover inlichtte.

Het is in het licht van de verklaringen van verzoeker omtrent zijn gebrekkige geheugen over deze gebeurtenis bovendien opmerkelijk dat na confrontatie met zijn verklaringen, zijn geheugen plots wel blijkt

te werken gezien hij bevestigde dat het inderdaad in het huis was dat verzoekster hem hierover geïnformeerd had (NPO G., p. 18).

De vaststelling dat ze weinig consistente verklaringen aflegden over de plaats waar verzoekster hem inlichtte over haar gedwongen abortus doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Tevens legden ze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de persoon (of personen) met wie verzoeker een fysiek conflict had. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij eerst een telefoongesprek had met R., dat hij de volgende dag een telefoongesprek had met iemand die zich voorstelde als de vriend van R. en dat hij met die persoon de ontmoeting had waarbij er een fysiek conflict ontstond. Hij stelde dat tijdens deze ontmoeting enkel de persoon aanwezig was die zich voorstelde als de vriend van R. samen met nog een andere man (NPO G., p. 13-14). Verzoekster verklaarde daarentegen dat verzoeker met R. een telefoongesprek had en dat ze mekaar later ook ontmoet hadden (NPO N., p. 14-15). Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid wordt in het verzoekschrift voorgehouden dat de verklaringen van verzoekster voor interpretatie vatbaar zijn nu niet kan worden afgeleid dat zij uitdrukkelijk stelt dat R. haar man heeft ontmoet. Deze uitleg is allerminst ernstig te noemen. Nergens maakte verzoekster melding van de vriend van R. zodat hier bezwaarlijk enige twijfel over kan zijn ontstaan. Voorts zijn verzoekster verklaringen wel degelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit volgend uittreksel uit de noties van het persoonlijk onderhoud: “Die ontmoeting, met wie was die ontmoeting? Zoals ik weet, hij heeft met R.(...) afgesproken. Zij hebben elkaar ontmoet en dat heb ik ook pas later vernomen” (NPO N., p. 15, eigen onderlijning).

Het spreekt voor zich dat dergelijke flagrante tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnt. Aangezien dit het laatste concrete incident was voor hun vertrek uit Georgië én verzoekster nota bene door verzoeker zelf werd ingelicht over deze ontmoeting (NPO N., p. 15), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat ze over de persoon (of personen) die verzoeker toen ontmoette en met wie hij een fysiek conflict kende, samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen.

Tenslotte legden ze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop verzoekster geïnformeerd werd over de ontmoeting tussen verzoeker en R., en over de medische hulp die verzoeker al dan niet zou nodig gehad hebben na deze ontmoeting.

Verzoekster stelde dat haar man haar begin december, voor hun huwelijk op 10 december 2021, over deze ontmoeting informeerde (NPO N., p. 15). Over het fysiek conflict zelf dat tijdens deze ontmoeting heeft plaatsgevonden, werd zij door verzoeker pas ingelicht nadat zij in België hun beschermingsverzoek hebben ingediend (NPO N., p. 15). Zij wist echter niet of hij verwondingen opgelopen had door dit incident en zij kon evenmin vertellen of verzoeker na dit incident hulp nodig had van een dokter of naar het ziekenhuis was gegaan (NPO, p. 16). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met wat verzoeker over deze feiten vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij vertelde dat hij verzoekster ongeveer 10 à 15 dagen na het incident informeerde over deze ontmoeting (NPO G., p. 15). Dit betekent dat verzoekster - gezien haar man het telefonisch gesprek met R. in juli situeerde en de ontmoeting de volgende dag zou plaatsgevonden hebben (NPO G., p. 13) - hiervan niet in december maar al in juli of augustus op de hoogte zou zijn gebracht door verzoeker. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij verzoekster na het indienen van hun beschermingsverzoek wel degelijk had ingelicht over de verwondingen die hij tijdens deze ontmoeting had opgelopen en dat zij ook op de hoogte was dat hij hiervoor naar de dokter was gegaan (NPO G., p. 15).

Door in het verzoekschrift er louter op de wijzen dat verzoekster bij het afleggen van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was over het feit dat verzoeker tijdens deze ontmoeting geslagen werd, slaan ze de bal hier volledig mis nu dit geen verklaring biedt voor hun tegenstrijdige verklaringen over verzoekers verwondingen afgelegd op het CGVS nadat verzoekster hierover wél werd ingelicht. Redelijkerwijs kan er verwacht worden dat ze eenduidige verklaringen zouden afleggen over de medische zorgen die verzoeker zou gekregen hebben na dit incident. Het gegeven dat verzoekers hier niet in slagen, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekers geven voorts aan dat geen van beiden met zekerheid konden zeggen wanneer verzoekster werd ingelicht over de voormelde ontmoeting. Aangezien echter deze ontmoeting een essentieel element betreft van het vluchtrelaas en mee de aanleiding vormde voor verzoekers' vertrek uit Georgië, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren wanneer verzoekster hierover werd ingelicht, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kunnen geven. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, ondermijnt hun onvermogen om dit te doen – er zit maar liefst een verschil op van minstens vier maanden – verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.5. *Alles samengenomen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden problemen.*

4.6. *De huwelijksakte bijgebracht door verzoekers hebben betrekking op hun huwelijk, een element dat op zich niet betwist wordt. Verder houdt dit gegeven geen verband met hun vluchtmotieven.*

4.7. *Vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun vluchtrelaas, is een onderzoek naar de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant.*

4.8. *Het loutere gegeven dat Georgië niet opnieuw werd opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst die werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 12 mei 2024, volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Verzoekers moeten nog steeds aannemelijk maken dat ze een gegronde vrees hebben dat ze persoonlijk worden vervolgd of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).*

De aangehaalde informatie in hun aanvullende nota's van 5 oktober 2023 en 16 februari 2024 omtrent de algemene situatie in Georgië volstaat niet om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een specifiek en individueel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulke vrees of zulk risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven nu ze niet verder komen dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in hun verklaringen betreffende de problemen die zij zouden hebben ervaren, die evenwel niet geloofwaardig worden bevonden.

4.9. *Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. *Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.*

7. *Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 588 legt de eed af en tolkt Georgisch.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partijen stellen dat Georgië geen veilig land meer is, het staat niet meer op de lijst van veilige landen. Zij hebben twee actualisaties van de situatie in Georgië bijgebracht waaruit blijkt dat de situatie er verergerd is. Hun dossier is gebaseerd op Georgië als veilig land dus men vertrekt van een foutief vermoeden. De Raad is een administratief rechtscollege en heeft geen eigen onderzoeksbevoegdheid en daarom is een nieuw onderzoek van het CGVS nodig. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden zodat ze over een effectief rechtsmiddel beschikt. Zij verwijst nog naar het arrest van de Raad met nr. 303 149 van 13 maart 2024 en haar vraag tot horen waarin alles werd opgenomen. De verzoekende partij onderlijnt dat de situatie nog verergerd is in Georgië.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 13 juni 2024.

5.1. Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, doch is allerminst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punt 2 en 3, waarbij wordt opgemerkt:

“Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is

de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”

De opmerking ter zitting dat het dossier gebaseerd is op Georgië als veilig land en men dus van een foutief vermoeden vertrekt, gaat uit van een verkeerde lezing van de beschikking. De beschikking, die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord zoals ter zitting nog eens duidelijk werd aangegeven, gaat immers niet uit van Georgië als veilig land van herkomst. Dit argument van verzoekers vertrekt aldus van een foutieve lezing van de beschikking en mist derhalve feitelijke grondslag en ernst.

5.2. Dat verzoekers het niet eens zijn met het (hoger) in punt 3 van de beschikking gestelde, waarbij de Raad aangeeft dat hij over de bevoegdheid beschikt en het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens bevat om de door verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen zoals gebeurde, is niet van aard anders te doen oordelen.

De Raad herhaalt dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex *nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

Krachtens de devolutieve werking van het beroep neemt de Raad kennis van de zaak in zijn geheel. Dat de Raad over geen eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met in beginsel het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet hebben meegedeeld (RvS 28 mei 2021, nr. 250.724).

De Raad is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing(en), noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd, zoals hier het geval is.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, bevat het rechtsplegingsdossier (wel degelijk) voldoende gegevens om te oordelen of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dit met inachtneming van de rechten van verdediging. In zoverre verzoekers het tegendeel voorhouden, laten zij geheel na dit aan te tonen. Zo lichten zij bv. niet toe welke gegevens *in casu* zouden ontbreken om hun verklaarde nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad wijst er nog op dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekers' verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. Aangezien er voldoende gegevens voorhanden zijn in het rechtsplegingsdossier om verzoekers' beschermingsverzoek te beoordelen -zij laten na het tegendeel aan te tonen-, is een nieuw onderzoek door het CGVS niet nodig. Verzoekers kunnen hierin dan ook niet worden gevolgd.

Aangezien verzoekers een beroep konden instellen bij de Raad en alle dienstig geachte inlichtingen konden aanbrengen, kunnen zij ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kunnen beschikken. Verzoekers beschikken met onderhavige procedure over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

De verwijzing in het verzoekschrift naar arrest nr. x van de Raad van 13 maart 2024 is niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen geen precedentenwerking hebben.

5.3. Verzoekers beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij twee actualisaties van de situatie in Georgië hebben bijgebracht waaruit volgens hen blijkt dat de situatie er verergerd is en benadrukken die verergerde situatie, zonder dat zij voorts echter ook maar enigszins concreet en inhoudelijk ingaan op de gronden van de beschikking en de hierin gedane beoordeling door de Raad van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming, waarbij o.a. wordt vastgesteld dat hun relaas ongeloofwaardig is. Zij gaan hier niet in het minst, laat staan concreet op in en werpen dan ook geen licht op die concrete vaststellingen. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven die vaststellingen onverminderd overeind.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Ingevolge het geheel van de vaststellingen worden verzoekers niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS